

end Tilfældet er nu. Den stærke Udstykning af de store Ejendomme i de sidste Aaringer har medført, at der er opstaaet Tusinder af smaa Ejendomme, som ved Omvurdering er blevet ramt af den høje Ansættelse, der skyldes Prisstigningen paa Jorden o. s. v., medens de større Ejendomme ikke er kommet ind under denne Omvurdering og som Følge deraf er sluppet og slipper langt billigere fra Ejendomsskylden end de smaa, hvilket naturligvis ogsaa virker i høj Grad uheldigt med Hensyn til den kommunale Beskatning, da Nyansættelsen ogsaa danner Grundlaget for denne. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til Forslagets Bestemmelse om den 3aarige Periode for Vurderinger. Derimod er jeg lidt mere betænkelig ved, at der saa i disse 3 Aar ikke skal foretages nogen ny Vurdering, medmindre det begæres af Ejeren. Den højtærede Finansminister udtalte ved Forslagets Forelæggelse, at han ikke mente, det vilde komme til at spille nogen synderlig Rolle; det tager jo nogen Tid at bygge, saa det kunde højst blive et Par Aars Tid, de paagældende vilde slippe. Men jeg kan nu godt tænke mig, at der kan blive lavet en Spekulation paa det, saaledes at man venter med at bygge, indtil man har Ud-sigt til at slippe i alt Fald i 2 Aar for at svare den forhøjede Ejendomsskyld. Nogen stor Rolle spiller det maaske ikke, men jeg vil dog antage, at noget saadant kan ventes, og da Staten, og ikke mindst Finansministeren, maa være interesseret i at faa saa mange Penge som muligt, er jeg lidt betænkelig ved, at disse Vurderinger falder helt bort. Dog mener jeg, de halvaarlige Vurderinger absolut bør falde bort, men jeg mener, det burde tages under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at tage den af Skattekommissionen antydede Bestemmelse om aarlige Nyvurderinger med, selv om der bliver Vurderinger hvert 3die Aar. Det er rigtigt, at Skattekommissionen foreslaar Vurderinger hvert 5te Aar, og det gør naturligvis en væsentlig Forskel, om der er Vurderinger hvert 3die eller hvert 5te Aar, men selv om man gaar over til Vurderinger hvert 3die Aar, mener jeg, som sagt, at man bør have de ommeldte aarlige Vurderinger.

Ogsaa Lovforslagets Bestemmelser om den særlige Vurdering af Jorden har min fulde Tilslutning, uden at jeg i øvrigt ved denne Lejlighed skal komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om en særlig Jordskyld. Den højtærede Finansminister henstillede

og sikkert med Rette, at vi ikke kom ind paa Spørgsmaalet om en Jordskyld, som for øvrigt heller slet ikke ligger for i Forslaget her, men at man kun gennem den særlige Vurdering af Jorden skal tilvejebringe et Materiale, som bliver nødvendigt, naar vi senere skal tage hele dette Spørgsmaal op til nærmere Undersøgelse. Det var jo for øvrigt Forslaget om den særskilte Vurdering af Jorden, der bidrog til, at Sagen sidste Gang blev standset i det høje Landsting. Jeg forstaar ikke Landstingets Modstand mod den særskilte Vurdering af Jorden. Thi hvis man er Modstander af, at der indføres en særlig Jordskat, og mener, at det er urigtigt og uretfærdigt, saa burde man jo netop, forekommer det mig, arbejde hen til at tilvejebringe et Materiale, der kan vise, at det er uheldigt og uretfærdigt. Men ved at stille sig imod Forslaget om at tilvejebringe et saadant Materiale, synes jeg, man i høj Grad kommer til at agitere for det, man jo egentlig er Modstander af. Thi hvis den Opfattelse, man har deroppe, er den rette, bør man jo ikke være bange for, at den bliver belyst og illustreret gennem et fyldigt Materiale. Jeg tror for øvrigt, det bliver nødvendigt i den kommende Tids Skattelovgivning at dele Skatten i Skat paa Jorden og Skat paa fast Ejendom, og i alt Fald synes jeg, det er absolut rigtigt, at man her i Rigsdagen støtter de Bestræbelser, der gaar i Retning af at tilvejebringe et Materiale, hvorved Sagen kan blive udførligt belyst, saaledes at man ikke, naar man træffer sin Beslutning, skal træffe den paa et Grundlag, om hvilket man ikke ved, om det er holdbart eller ikke.

Endelig er der de nye Fradragsregler, som jeg ogsaa kan give min Tilslutning. De hidtil gældende Fradragsregler har jo været i høj Grad besværlige og har ogsaa i mange Tilfælde virket højst uheldigt. Det har ikke altid været let at afgøre, om Beboeren af et Hus har tilhørt Arbejderklassen eller ikke, og det har tidt givet Anledning til Vilkaarlighed. Om Landbrug eller Havebrug er knyttet til en Ejendom som Næringsvej, er heller ikke altid saa let at afgøre. Men værst er det dog gaaet ud over de smaa Haandværkere og næringsdrivende, som har haft en Lærling eller Medhjælper, og som derfor har været fuldstændig afskaarne fra at faa Fradrag efter de nugældende Regler. Det glæder mig, at man ved Lovforslagets Bestemmelse om det ensartede Fradrag af 2,500 Kr. for hver Ejendom, hvorpaa der findes Beboelses- eller Driftsbygninger, vil